

Sygn. akt I ACz 26/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący	SSA Mieczysław Brzdąk (spr.)
Sędziowie :	SA Joanna Kurpierz SO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2015 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa	(...) SERWIS Spółki Akcyjnej w W.	
przeciwko	Gminie (...)	

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach z 4 listopada 2014 roku, sygn. akt I C 233/14

postanawia:

- 1) oddalić zażalenie;
- 2) zasądzić od powódki na rzecz pozwanej 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania zażaleniowego

Sygn. akt I ACz 26/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 4 listopada 2014r Sąd Okręgowy w Katowicach odrzucił pozew i zasądził od powódki na rzecz pozwanej 3 600 zł tytułem kosztów procesu.

Według Sądu I instancji nie budzi wątpliwości, że sprawa prowadzona pod sygn.. I C 462/12 w Sądzie Okręgowym w Katowicach i sygn. I ACa 1044/12 w Sądzie Apelacyjnym w Katowicach dotyczyła roszczenia opartego na tej samej podstawie faktycznej i prawnej co „skierowany” w niniejszej sprawie pozew. Z tej przyczyny występuje powaga rzeczy osądzonej, stanowiącą formalną przeszkodę do rozpoznania sprawy (art. 199 §1 pkt 2 kpc).

Przyjął Sąd Okręgowy, że ten sam stan faktyczny był przedmiotem postępowania w sprawie I C 462/12 Sądu Okręgowego (I ACa 1044/12 Sądu Apelacyjnego) w Katowicach, w której to sprawie powód Gmina (...) żądała zapłaty od pozwanego (...) SERWIS S. A. w W. kwoty 94 464,24 zł tytułem kosztów poniesionej kary administracyjnej za wycięcie drzew, które to koszty zgodnie z umową o roboty budowlane obciążały wykonawcę. Pozwany nie uznawał swojej odpowiedzialności powołując się w toku postępowania na rozmaite okoliczności, które miały doprowadzić do oddalenia powództwa. Według Sądu I instancji przedmiotem prawomocnie zakończonego postępowania były również wszystkie zarzuty merytoryczne, podnoszone ponownie w niniejszej sprawie. Spółka Akcyjna (...) powołała się bowiem na nieprawidłowe wykonanie zobowiązania przez Gminę (...), w tym na takie okoliczności jak zmiana lokalizacji inwestycji w jej toku oraz na wszelkie nieprawidłowości związane z postępowaniem administracyjnym w przedmiocie naliczenia opłat za wycięte drzewa. Wszystkie te zarzuty zostały wprost wyartykułowane w apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w sprawie I C 462/12 i nie zostały uwzględnione (zostały „oddalone w przeważającej części”) w postępowaniu odwoławczym, bowiem stanowiły powołanie się na nowe fakty i dowody, z których spółka (...) mogła skorzystać w postępowaniu przed sądem I instancji.

Powodowa Spółka w zażaleniu na wymienione postanowienie zarzuciła naruszenie art. 199§1 pkt 2 kpc w zw. z art. 366 kpc poprzez uznanie, że w przedmiotowej sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, w sytuacji, w której zarówno podstawa faktyczna i prawna roszczenia sformułowanego w pozwie pozostaje różna od przedmiotu sprawy rozpoznanej pomiędzy stronami we wcześniej zakończonym procesie, a tym bardziej różne pozostają podstawy obu sporów między stronami.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia, o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Pozwana Gmina w odpowiedzi na zażalenie wniosła o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Stosownie do art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd odrzuca pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Zakres przedmiotowy i podmiotowy powagi rzeczy osądzonej reguluje art. 366 k.p.c. przewidując, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko, co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami.

Tożsamość stron obu procesów (sprawy o sygnaturze I C 462/12 Sądu Okręgowego w Katowicach oraz aktualnie rozpoznawanej) nie budzi wątpliwości chociaż strony występują w odmiennych rolach procesowych (por. postanowienie SN z dnia 25 sierpnia 1998 r. I PKN 266/98, OSNP 1999, Nr 17, poz. 554).

Sporne pozostają natomiast granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntował się pogląd, zgodnie z którym tożsamość przedmiotu uprzedniego orzeczenia oraz kolejnego powództwa, wykluczająca możliwość jego merytorycznej oceny i uzasadniająca odrzucenie pozwu, zachodzi w przypadku jednakowej podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia oraz ponownego żądania powoda, przy czym przesłanki te muszą wystąpić kumulatywnie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71, OSNCP 1971, Nr 12, poz. 226; z dnia 8 kwietnia 2011 r., II CSK 493/10, Biul. SN 2011, nr 6, str. 11-12; z dnia 26 stycznia 2012 r., wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., V CSK 515/11, LEX nr 1276233).

Wbrew stanowisku prezentowanemu przez skarżącą w zażaleniu, Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że roszczenie powódki zgłoszone w sprawie niniejszej jest oparte na tej samej podstawie jak w prawomocnie osądzonej sprawie I C 462/12 Sądu Okręgowego w Katowicach. Podstawą tą są bowiem okoliczności związane z zawarciem przez strony i wykonaniem umowy nr (...) z dnia 10 marca 2010 roku, której przedmiotem było zaprojektowanie i budowa wielofunkcyjnego boiska-lodowiska w M., a w szczególności spór co do tego, na której ze stron tej umowy spoczywa obowiązek poniesienia kosztów wycinki drzew wchodzącej w zakres przygotowania terenu budowy. Zarówno w

sprawie I C 462/12 Sądu Okręgowego w Katowicach, jak i w sprawie niniejszej powódka (tam pozwana) twierdziła i nadal takie twierdzenia podtrzymuje, że obciążenie jej obowiązkiem zapłaty kwoty 81 909,57 zł tytułem kary administracyjnej za wycięcie drzew jest nieuzasadnione oraz, że wskutek „niewykonania i nienależytego wykonania umowy” przez Gminę doznała szkody. Powołuje też poprzednio przytaczane argumenty, że wskutek niedopuszczenia jej do udziału w postępowaniu administracyjnym w sprawie wydania zgody na wycięcie drzew i zaniechanie przez Gminę przedstawienia we wniosku w postępowaniu administracyjnym okoliczności pozwalających na określenie opłaty za wycięcie drzew na niższym poziomie i wyliczenia jej na kwotę 94 464,24 zł, zamiast kwoty 7 944, 22 zł.

Podobnie jak w sprawie I C 462/12 powodowa Spółka wywodzi w sprawie niniejszej, że różnica pomiędzy wymienionymi kwotami stanowi należną jej kwotę odszkodowania za „niewykonanie i nienależyte wykonywanie” umowy. Wprawdzie w sprawie I C 462/12 Sądu Okręgowego w Katowicach powódka (tam pozwana) okoliczności te i zarzuty przytaczała w postępowaniu odwoławczym (apelacji), a zarzutów tych Sąd Apelacyjny nie uwzględnił uznając, że brak było podstaw z art. 481 kpc, tym niemniej nie zachodzą podstawy do uznania, że z tej przyczyny podstawa sporu w sprawie niniejszej jest inna niż w sprawie I C 462/12.

Jak bowiem trafnie wywiódł Sąd Najwyższy w uchwale z 23 maja 2012 roku, III CZP 16/12, LEX Nr 1162616, na którą to uchwałę powołał się także Sąd Okręgowy w zaskarżonym postanowieniu, (która to uchwała ma walor ogólniejszy i nie dotyczy tylko spraw, w których wytoczono powództwo przeciwegzekucyjne – jak twierdzi skarżąca) z chwilą uprawomocnienia się wyroku dochodzi do prekluzji materiału faktycznego sprawy, w której został on wydany. Oznacza to, że jeżeli określone okoliczności i oparte na nich zarzuty lub wypływające z nich wnioski istniały i dały się sformułować w chwili zamknięcia rozprawy, lecz strona skutecznie ich nie podniosła lub nie przytoczyła, w związku z czym nie zostały spożytkowane przez sąd przy wydawaniu wyroku, podlegają prekluzji, czyli wykluczającemu działaniu prawomocności.

Ponadto, wskazał Sąd Najwyższy, że prekluzyjny skutek prawomocności oraz powagi rzeczy osądzonej jest niezależny od tego, czy strona ponosi winę w zaniechaniu przytoczenia określonych okoliczności lub podniesienia właściwych zarzutów (Biul.SN 2012/5/10).

Taka też sytuacja występuje w sprawie niniejszej, w której skarżąca nie może skutecznie powoływać się na twierdzenia i okoliczności, z których mogła i powinna była skorzystać w sprawie I C 462/12 Sądu Okręgowego w Katowicach.

Z powołanych przyczyn zażalenie powódki okazało się nieuzasadnione wskutek czego uległo oddaleniu (art. 385 kpc w zw. z art. 397§2 kpc) a powódka jako przegrywająca sprawę w postępowaniu zażaleniowym obowiązana jest zwrócić pozwanej związane z tym koszty (art. 98§1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc), które obejmują wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1800 złotych (§ 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz.U.2013.490 j.t.).

Z powołanych przyczyn postanowiono jak w sentencji.